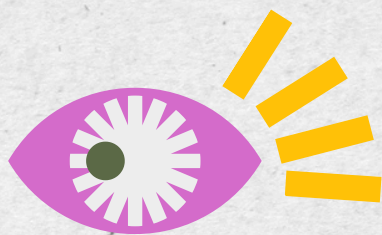

PREMIS PLOMA DE FERRO 2024

narracions guanyadores

**categories adulta i
juvenil**

Premis ploma de ferro 2024

Ho organitza: Ajuntament de Capdepera

Hi col·laboren: CEIP S'Alzinar - CEIP S'Auba - Associació Cultural Cap Vermell

Í N D E X

C A T E G O R I A A D U L T A

Ara – primer premi 5
Ramon Sedano Porcel, Mamushka

El meu heroi – premi local 21
Gabriel J. Torres Malpesa,
Jordi Joan Gris

C A T E G O R I A J U V E N I L

C E I P S ' A L Z I N A R

Entre ombres i esperances 41
Dahba Beyouk Hayoub (6è B)

Un tresor a Itàlia 43
Carla Sastre Ginard (6è B)

La tragèdia a Grècia 47
Mar Sansó (6è A)

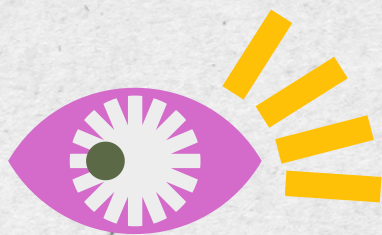
L'assassí misteriós 50
Lucía Martín (6è A)

Í N D E X

C E I P S ' A U B A

L'ós, el ratolí i la mel Marina Brunet Mesa (6è A)	53
Un collar un tant peculiar Laia Pérez Pons (6è A)	54
El nin prodigi Jonathan Cañas Guerrero (6è B)	56
El nin dels 110 Km Sami Kinana Rami (6è B)	58
A per l'or Marc Piris Morey (6è C)	60

CATEGORIA ADULTA

Es presentaren a aquesta edició 2024 **33 narracions.**

Han format part del jurat **Aina Fullana Llull, Pere Antoni Pons
i Pau Vadell**

Ara

Ramon Sedano Porcel – Primer premi

És ara. Una disciplinada filera de vianants esperam per travessar el carrer mentre, des del capdamunt del semàfor, un vermell inacabable ens contempla, els cotxes transiten l'avinguda i els padrins, asseguts als bancs de plaça, gaudeixen del bon temps. Per a que l'univers rodi basta amb que cadascú compleixi la seva funció, no fa falta més. Per això no puc evitar admirar-me de la sincronia que aconseguim trenar tots plegats: els cotxes, el semàfor, els padrins i nosaltres. La civilització és això: interpretar una coreografia.

Romp la màgia una senyora vianant, que m'afitora amb ulls com ploms:

—Et conec, ets fill de—. Sona a acusació.

Dibuix un rictus que vol dir "Oh! No vos havia reconegut, disculpau-me!" i m'interés per la família. L'escolt atentament en lloc de dir-li que "No, no som fill de, ni tampoc ens havíem vist mai", perquè consider de molt mal gust fer-li la contrària a una persona major i perquè servidor no és gens de discu-

tir. Fins que el verd acudeix al meu rescat. M'acomia amablement i seguec el meu camí.

Els padrins juguen a cercar semblances entre les formes dels esbarts d'estornells que ens sobrevolen. M'escapa un somriure, només els afortunats se saben entretenir amb tan poc.

Continua sent ara, no ha passat ni un minut, quan un agent formal i seriós, a qui ben segur els superiors auguren una carrera plena d'èxits, m'aborda de mala manera:

—Eh, tu! Ja has sortit de la presó?

I jo, que no només no he estat mai detingut, sinó que no he donat cap motiu perquè ho fessin, li dic que sí:

—Fa molt poc.

No em costa donar-li la raó. Ans al contrari, m'alegra satisfer les expectatives alienes. No em vull imaginar la vergonya de l'agent si li tiràs en cara un error tan ridícul. Ningú no mereix una humiliació com aquella.

—Documentació —replica.

La hi don aviat, per no fer-lo esperar. L'examina detingudament, marxa al cotxe patrulla i per ràdio consulta la base de da-

des. Torna i em diu que "Ha estat un malentès", que "Teniu un aire a", i que "Circuli". I circuli, conscient que fins i tot l'enginy més precís pot fallar. Ho sé bé, em guany la vida arreglant coses. I amb "coses" vull dir de tot.

—Menar sis-centes ovelles no és deixar que pasturin i ja està —els ho havia escoltat mil vegades a mon pare i al pare de mon pare. S'han d'agrupar en petites guardes perquè mengin verd a bastament, cuidar que en parir no hi hagi denous i controlar si els mens poden mamar; vigilar si tenen cap problema de salut, vacunar-les i que no els falti aigua.

La llista era inacabable, incloïa mil detalls que tan sols un pastor sap. A mi la pagesia no m'apassiona, però sí la mecànica del tractor i el sabor d'un me tendre rostit al forn. Per això em conhorta ser part activa d'un sistema en què l'home engrana amb el rostoll, la llana i la llet, perquè al mateix temps encaixi amb mecanismes germans, com l'aram, la Thermomix o la benzina i tots plegats moguin el món.

Posseïa, ja aleshores, una saviesa que era només meva: la d'arreglar qualsevol objecte que s'espenyàs. Era el fruit de l'evolució lògica i natural d'allò que realment m'apassionava i a què encara ara dedic llargues hores: esbrinar el funcionament de les coses. Esbudellar electrodomèstics, juguetes o animals feia les delícies d'un al·lot àvid de respostes i que, després de múltiples disseccions, en trobà una de definitiva: per ser eficient, tot artefacte necessita, també els éssers vius, cert ordre intern, fluïdesa entre els components i una quantitat determinada d'energia. Una vegada es té clar això, compensar-ne qualsevol mancança és bufar i fer ampolles, tant siguin cadenes de producció, equips de futbol o un fetge.

Però avui va tot tan tort que no hi veig apedaçament vàlid. Encara no m'he refet de la topada amb el policia quan not al clatell l'atenció de les joves que, com cada capvespre, s'entretenen en un racó del parc. O potser són imaginacions meves? El més probable, em consol, és que m'ho estigui figurant, que un individu en la quarantena sigui invisible per a elles. És aleshores que,

oblid com es camina. Alternar un peu i l'altre és fàcil si ho mecanitzes, basta no pensar-hi. No obstant això, avanç rígid i sense encertar fins on cal allargar la cama ni quants segons han de transcórrer entre posar un peu a terra i activar l'altre. Parenc un robot. Així que faig una pausa per assajar-ho: dreta, esquerra, dreta. Fa fred i tot i així una gota de suor em regalima per la temple. No hi ha manera, necessit calmar-me. Volt el cap com si cercàs el millor angle perquè el vent no apagui la flama i trec el paquet de tabac. Llavors les veig: algunes seuen al banc; d'altres, al terra, i totes —totes!— estan pendents de mi. Una colzada d'alerta i un xiuxiueig; no he de menester cap altre senyal. Estoig el tabac i em centr només a caminar, a fer una passa i una altra. És una fugida en tota regla.

Sovint els mals es curen sols —els del cos, fent llit una setmana o bé set dies; els ordinadors, basta es reiniciïn—, així que apost per ignorar l'amenaça, confiant que la normalitat es restaurarà per si mateixa.

Camín i me'n surt prou bé.

Sent les seves rialles nirvioses, però no em giraré.

Se m'apropen, però no em giraré.

Finalment m'he girat. Una joveneta d'ungles llampants m'assenyala i la resta corr cap a mi. Em demanen "una selfie", "una besada" o "un fill teu" i no els dic "Em confoneu amb un altre", convençut que no tardaran a adonar-se que no som qui creuen.

Però l'ara queda enrere sense que ni jo ni cap altra força hagi posat fi al despropòsit. Ha arribat el "Més tard" i no només no s'ha sincronitzat la maquinària, sinó que som al llit i tenc la jove encamellada, clavant-me les ungles i xisclant de plaer. Em contagia del seu entusiasme i, fora de mi, pos en pràctica tot allò que mai no havia gosat amb cap altra amant. Crid, llep i xucl, vaig desfermat. S'ha despertat un nou jo que em fa sentir més Jo. No sé, diria que he nascut per a ser un seductor i fins ara he viscut una vida que no em corresponia.

—Qui són vostès?

Enmig del devessell m'havia oblidat per complet de la meva esposa, que acaba d'arribar a casa i em mira amb una expressió que em costa de desxifrar. És enuig i és sorpresa. No em reconeix en l'altre que ara és Jo, ni molt menys a la meva ardent compa-

nyia. Som dos estranys dins el seu llit. Ens amenaça amb el paraigua, "Fora de ca meva!" i ens engega al carrer. I m'és igual, perquè la tenc a ella, a la meva fan, que ha sabut treure el millor de mi:

—En vols més, nena? —el nou jo no deixa de sorprendre'm.

—Qui ets, tu? —s'espanta.

I "Qui som jo?", em deman. És evident que tenc un problema amb el sistema.

S'ha fet fosc i correspon activar-se a uns nous components: la lluna ocupa el cel i s'encenen els neons; la fauna nocturna s'apodera dels carrers i l'agent formal i seriós, a qui ben segur els superiors auguren una carrera plena d'èxits, fa la ronda. Em vigila des del cotxe patrulla i m'hi qued plantat a davant, perquè no sé si saludar-lo o què. I quina no és la meva sorpresa quan va i empunya el walkie-talkie i anuncia "un sospitós habitual a totes les unitats". Sonen les sirenes i jo entr en pànic. Pensava que podríem ser amics i tanmateix és evident que amb ell l'entesa pacífica no és una opció. Arranc a córrer i em persegueix. El motor rugeix per carrers deserts mentre jo traç dre-

ceres per passatges, escales i galeries on el cotxe no pugui accedir.

És ara i les probabilitats de sortir-me'n són escasses, correm els dos i ell està en millor forma, m'estalona. S'ha obert una cortina, guaita la senyora que creu que em coneix i jo tenc vergonya de no ser qui ella creu i por de ser qui no vull ser. Llavors caic en què potser som jo qui s'ha desajustat i no el sistema; que no és culpa de l'agent, ni de la senyora, ni de ningú més que jo que ens trobem en aquesta situació; que la peça que entorpeix el bon funcionament de tot plegat som jo i que probablement ho hagi provocat en haver desertat del lloc que em corresponia. No per mala intenció, sinó per emmotllar-me als altres. Arrib al final d'un atzucac, resignat a encetar una discussió amb l'autoritat, qui sap si violenta, per demostrar-li que jo som jo, quan de sobte algú m'estira pel braç i m'atreu cap a dins d'un portal. En la penombra, una dotzena d'homes endolats envolten un taüt buit. Fa olor d'encens i de pena. És encara ara però comença a convertir-se en un "Ara", un moment majúscul que no es mesura en minuts ni segons. L'"Ara" és un punt d'inflexió que

marca vides.

Pens en els estornells, en l'apassionant repte que suposaria aprendre a predir les figures que dibuixen en l'aire. Estic segur que a força d'estudis i lectures tot és mesurable, que el vol dels ocells no és aleatori al cent per cent. I m'imagín a mi mateix amb arrugues als ulls i al coll, ja vellet, assegut al banc dels padrins:

—I ara? —em desafiaria un antic treballador de banca.

I jo processaria, de manera instantània, el vent de nord, un colom enlairant-se, la turbina d'un avió reverberada pels niguls i el clàxon d'un cotxe:

—Una "U" invertida, perpendicular a les vies del tren —dictaminaria.

I tots quedarien impressionats.

L'antic treballador de banca pensaria que havia encertat de xiripa i em posaria novament a prova just quan s'encengués la sirena d'una ambulància, el sol es reflectís en un para-xocs i el plor d'un nadó es projectàs des d'una finestra indeterminada:

—Cilindre ascendent amb lleugera torsió cap a l'oest a l'alçada de l'estàtua del rei en

Jaume.

Pim-pam, així de fàcil.

Em fan tornar a la realitat els homes misteriosos, que proven d'alçar-me. Sense deixar de plorar, m'empenyen cap al taüt. És "Ara". Ho sé perquè el cos, que és savi, s'ha rebel·lat. Decanta les mans que m'agafen, pega coces arreu. Em fa conscient que ha arribat l'hora de les grans decisions:

—Ja n'hi ha prou! —crid—. Som ben viu i no us conec de res.

Perquè, al contrari que els meus avantpassats, jo no em sotmet als embats de la natura. Jo aspir a intervenir-hi. Acumul al taller una formidable col·lecció de recanvis de manetes, perns i tornavisos de precisió, xeringues i brides, microscopis i xips que em permeten redreçar qualsevol desviació en l'engranatge. Som capaç d'arreglar qualsevol cosa i avui, que no he de menester altra eina que les paraules, no serà diferent:

—No ploreu per mi, us ho prohibesc!
—em reivindic.

Sortir de l'espiral en què estic immers només depèn de mi, estic fent el que toca. No obstant això els desconeguts s'esclaten de riu

re:

—Sempre va ser tan bromista... Els escup, els estir dels cabells.

—Et recordarem sempre amb un somriure —em responen.

I d'aquesta manera, entre exclamacions d'admiració i nostàlgia, em tanquen dins el taüt i em transporten tot cantant una lletania que m'adorm.

I somii que som astronauta, que me'n vaig en una missió especial amb un ximpanzé que és cosí bo de la Xita autèntica, la de Weissmuller, i quina situació més violenta conviure-hi durant tants mesos sense tenir-nos res a dir. I somii que despert, que m'aixec del llit i el peu esquerre se m'enfonsa en la substància viscosa que cobreix el sòl, Xplfff, i que el peu dret el segueix, Xplfff; que un moc espès m'adhereix a l'espatlla els llençols, el matalàs i el somier, i els arrosseg fins al bany; que l'ordre i la racionalitat ja no regeixen el món. Que la maneta del grifó m'empastifa els dits, que se m'escolen grums per dins les ungles i el sabó no els dissol. Xplfff, xplfff, xplfff. Què se n'ha fet, de la civilització?

Sent la fressa de les pales i els laments d'amics i familiars, el picar de la terra sobre el taüt. Viure pendent del "Més tard" comporta el risc que, quan un menys s'ho espera, torni un "Massa tard". Aleshores no està gens clar si "to be continued".

És ara a l'espai i n'Alexander contempla els satèl·lits orbitar a través de l'escotilla de la nau, s'emociona:

—Què guapa és avui la posta de sol, eh?

En Iuri respon amb un "psí" que sona a interrogant, perquè l'observació és impròpia del comandant, home poc donat a expressar emocions, així que, desconcertat, reacciona duent-li la contrària:

—Tampoc és per a tant. En veim mitja dotzena cada dia —ell mateix se sorprèn de la desgana que ha gastat, en l'antítesi del seu caràcter.

A n'Alexander, més que sorpresa, aquesta indiferència li provoca un profund dolor. Treure's la cuirassa pretenia ser la demostració d'amor definitiva i s'havia il·lusionat amb què el tinent la rebria entusiasmada.

—Al principi deies que no t'imaginaves

res més bell —es lamenta.

—Al principi es diuen moltes coses —proclama l'altre, amb orgull—. A més, no crec que puguem xerrar de posta de sol. Estant en òrbita, la Terra s'interposa entre nosaltres i el sol cada certes hores, de manera que allò que veim són eclipsis i deseclipsis —en Iuri avui està insuportable.

I és igual el nom que li posin, perquè sí que és guapo, tot plegat: la immensitat de l'univers i ells a l'enfront, insignificants. I el sol, tan vermell i groc i lluent. L'estampa demana una banda sonora emotiva tirant a èpica, així que n'Alexander, que fort i no et moguis vol fer palès que té un coret, punxa "Batiskafo Katiuskas".

—Quin deseclipsi més guapo —insisteix.

S'esforça per mantenir la cordialitat, però en realitat no fa si no pertorbar encara més en Iuri que, avesat a ser qui sempre demana si "M'estimes?", no s'explica aquest comportament. No només no el comprèn, sinó que li preocupa, així que es carrega de valor i li demana a n'Alexander allò que cap enamorat vol demanar:

—Estàs bé?

El sol es deseclipsa de nou, els dispositius pampalluguegen i n'Alexander s'angoixa, perquè en el fons el que li passa és que no confia que en Iuri abandoni sa dona un cop despatxin la missió. Jurar amor etern mentre se solca l'espai és una cosa i trencar amb una relació terrenal de més de deu anys, una de molt diferent. D'aquí que, per demostrar-li que per part seva l'aposta és ferma, s'hagi llevat la cuirassa. Ni tan sols sospita, pobre d'ell, que allò que ha alarmat en Iuri hagi estat precisament aquesta exhibició de sentimentalisme, així que, ignorant fins a quin punt agreuja el problema, entrellaça els dits amb els del tinent:

—No, no estic bé.

En Iuri de cop ho veu claríssim. Per molt que procuri mantenir la serenor, a l'única conclusió a què arriba és que n'Alexander el vol deixar. I l'hi demana, per assegurar-se'n:

—Ho vols deixar?

El reproductor ha saltat tot sol a un recopilatori de grans obres de música clàssica. És "Ara" i els dos cosmonautes afronten un altre deseclipsi amb la tercera simfonia d'en Beethoven de fons. En un racó

del ring, en Iuri desitjant escoltar un "No" rotund i a l'altre, n'Alexander amb un nus a la gargamella, perquè "Ho vols deixar?" li ha sonat a proposta. I com que resulta molt més digne dur la iniciativa que ser abandonat com un ca, el comandant deslliga els dits dels dits de l'home de la seva vida i li anuncia que "HEM ACABAT".

Res no ha alterat la quietud de l'univers. Els comandaments responen correctament i cap asteroide no ha desviat la seva trajectòria. Els nivells d'oxigen són els adequats i tot i així en Iuri i n'Alexander no poden respirar.

Clic, clac.

No hi ha res més entenedidor que dos cosmonautes desorientats. Manipulen els interruptors, comproven si els sensors s'han avariat. S'ofeguen. I tanmateix allò que els oprimeix el pit és haver-se perdut mútuament.

—També ho notes? —demana en Iuri.

—Ho not —sanglota l'altre.

Fins que els engranatges se sincronitzen de nou i, impulsats per un mateix ressort, els dos mecanismes s'abracen i es besen amb

passió, grunyen de plaer.

—Mgfm...

—Bfff.

Recuperen el temps perdut.

—Aaaaah.

Mil bombolles d'esperma sotmeses a gravetat zero envaeixen la cabina al compàs d'"Així parlà Zaratustra" mentre els amants, satisfets, suats i reconciliats, escruten l'univers aliens als comandaments de la nau.

Respiren.

Fins que una inoportuna gota d'esperma a la deriva acciona una palanca que allibera una sonda que no era el moment i que no era el lloc; que deambula, erràtica, durant uns segons fins que entra en l'atmosfera i es precipita cap a la Terra a 1.000 km/h o més.

Demà serà portada als diaris que "Ha estat divisat des de diversos punts" i "testimonis oculars" i "fonts consultades", però el que aquí ens interessa és que l'impacte contra la superfície terrestre fa botir pels aires un taüt arrebossat en terra fresca, que vomita un home que somia ximpanzès; que riu i que plora i que flipa, perquè això sí que no s'ho esperava. El que espera és una explicació sobre què punyetes

passa aquí. I la vol "Ara".

Mamushka

El meu heroi

Gabriel J. Torres Malpesa

Premi local

Feia cinc anys que el pare s'estava a casa meva, tot i poder valer-se per ell mateix; des del dia que la mare va marxar. Llavors tenia vuitanta-tres anys. Portar-lo a una residència no fou mai una opció. Ni tan sols un pensament; ni per a ell ni per a mi.

Com som en determinats moments les persones! Com som... Per culpa del meu estat malaltís no vaig poder doldre l'epíleg de la mare amb el desconhort, l'exasperació i l'arravatament que jo sempre havia cregut que sentiria arribat l'escrú moment. El cataclisme, l'ensorrament i el drama que jo havia projectat al llarg de ma vida no van ser tals. Per què no fou així? Per què...? Amb l'estima i el foc que jo sentia per la mare!

Recordo que, de petit, tenia uns malsons paorosos. La mare o el pare marxaven. Un tòpic, no? La por i l'angoixa em tenallaven, em sentia desemparat. No volia quedar-me sol. Semblava com si, de sobte, tots els meus castells fets a l'aire s'enrunessin. Un gavadal

de sentiments neguitosos aboldronats m'afusellaven despietats dins la foscor de la nit. El meu primparat equilibri emocional de nin petit s'estremia. La por em burxava i em despertava trasbalsat fora sabre on era. Bramava, aücava i sanglotava incoherentment.

Enfront del trascol, ma mare arribava afanyada i, sobretot, viva fins a mi. Per esvair les bubotes que m'encalçaven prenia la pera per engegar el llum de la tauleta de nit. El pare no venia mai; no podia fer-ho, treballava de mariner i s'alçava força prest. La mare m'embolcallava molt tendrament. M'abraçava! Just sentir la seva veu de xiuxius dolços, arrecerava el meu esporugument. La seva mà calenta de pell suau m'acaronava. M'eixugava, sent tot cor, les llàgrimes que em rodolaven per les galtes rosenques. Farcida d'un amor inexplicable, m'allisava els cabells rossos cap enrere. Em curullava de petons fins que, vençut i extenuat pel sobtat sisme, em tornava a adormir.

La malaltia em tenia tostemp drogat; el cos hi era, la ment... ja feia temps que anava per lliure. Era un anònim depressiu més. Jo vivia capficat dins un món de mentida i amb un fals benestar calat amb calçador. Els anti-

depressius i els narcòtics em prenien el pèl. Alhora, m'esventraven el fetge. Malgrat tot, em permetien rebotcar-me dins un món de merda més o menys suportable. El meu dia a dia semblava més una nit enfutrellada que no cap altra cosa. Per subsistir amb una certa dignitat, m'havia d'engargussar el repertori de pastilles que el psiquiatre em receptava.

El meu estat de latència induïda no em va deixar estar al lloc i amb el seny que corresponia en el moment del trànsit de la mare. No vaig ser conscient que la mare, malalta i envellida, marxava. Molts de cops, sumit dins el meu particular conflicte, em sent força culpable per mor d'aquesta inconsciència que m'esberla l'ànima i em fa la pell a mossets. Com pot ser que jo, el seu fill estimat, no "plorés gotes de sang", així com l'amor de la mare meritava? Ella: el meu dia, la meva llum, la meva vida i el meu tot.

El pare havia quedat sol. Mutilat, despullat, ferit! Tenia el caient d'estar absent i fora de lloc. Sempre tan fort i ara tan fràgil; semblava mentida. La seva estimada muller, el seu estaló, la seva raó de ser i totes les respostes als seus absurds perquè l'havien deixat malcompost després

de seixanta anys de convivència. No va pair l'enfit. No el vaig veure plorar, renegar o protestar maleint la seva sort; mai. Taciturn, dubtós, mirada fitada a l'horitzó i carregat d'enyorança, sí. Tampoc, per culpa de la dement patologia, no vaig poder conhortar el pare així com un fill crescut i fora trencacaps hauria d'haver fet.

Entre setmana, després d'esmorzar, portava el pare d'Establiments fins a la casa pairal del Molinar. Mal aparcat i amb el cotxe en marxa, baixava afanyat per engegar-li el llum i obrir-li la porta d'entrada de casa seva. Els problemes de visió no li ho permetien fer a ell. A les tres l'anava a buscar. M'esperava aliè i abaltit a l'ombra que aportaven els pins de l'església, amb el pa del dia sempre a la mà. Mon pare estava d'acord amb aquesta rutina: prop del fill, prop de casa seva i prop de tots els seus records.

Ell gaudia de bona salut, d'un cap clar i d'una memòria privilegiada; tòpics i més tòpics. La sordesa el coaccionava a portar un audiòfon que per qualsevol coi d'història no es posava mai. Intuïtiu, quan li parlaves et

coneixia pel to de la veu. Amb les ulleres li passava tres quarts del mateix. Aquell assumpte ortopèdic era un cas fragant d'insubmissió senil. Sobre les seves mateixes passes de cada dia, tantes de vegades ja caminades, se'n desfeia prou bé per migrar, a les palpentes, d'un lloc a l'altre del Molinar.

Tot xino-xano arribava a la botigueta de la Loles; allà hi firava les seves llepolies preferides. Escorava fins al banc; havia de manyuclar, tant sí com no, els seus raquítics estalvis. Enfilava la proa per socialitzar amb els mariners del seu estimat moll. Rodava de cap a la barberia de tota la vida; de passada saludava en Toni Collet i, si calia, junts, prenien el palo amb sifó acostumat. Era un assidu empedreït de l'ambulatori i de la farmàcia. Atresorava obsés les aspirines; era força perseguit pel maldecap. Voltava fins al forn de Can Bulla, on hi comprava el pa nostre de cada dia. A la vela feia peu a l'icònic Cafè Molinar; allà hi fondejava una bona estona. Aquests quatre environs mal comptats eren els seus amagatalls per esmorteir el cuquet de les seves estimades reminiscències.

A casa seva, la que ell havia bastit sacrificat amb les seves pròpies mans, s'escarxofava eixancat, amb la cama descansant sobre el reposabraços del balancí de l'algorfa. S'hi estava hores, assegut, fent un cop de cap darrere l'altre. Tal volta, no ho sé, passava llista als records que la casa de tota la vida li transmetien. Jo crec que, de tant en tant, enyoradís, establia una íntima conversa amb la mare. Què li agradava de molt estar-se a casa seva; allà, tot sol o acompanyat per la remembrança d'un passat que per a ell sempre fou millor, gaudia dels seus petits i escassos moments de llibertat condicional.

Passava molt gust d'anar al forn a comprar un bocí de coca amb albercoc. Amb una llimonada se la menjava assegut a una taula del cafè. Entre mos i mos feia acudits verds i tirava floretes fora malícia a la comportívola i pacient cambrera. Era un bon jugador de truc i de tuti, a desgrat que poca gent, o ningú, el convidaven a asseure's per jugar-hi. Avorrit, carregat de paciència i fora persona que li donés conversa, innocent i bon al·lot, sestejava a petites estones assegut a la cadí-

ra del cafè. Era la riota del moment.

Arribats a casa meva dinàvem tots junts com cada dia feiner. Ell es mirava el plat fixament uns breus segons. Arrufant el nas esbrinava el que hi havia dintre i, amb quatre cullerades, s'ho acabava tot. Mai va deixar res per als cans; el pare era del trenta-quatre, i això deixà traça. Només acabat de dinar baixava a la seva cambra per escoltar, impenitent, amb els seus esbaldregats auriculars apedaçats d'esparadrap, Ràdio Marca.

Vora les set de l'horabaixa —talment un rellotge— pujava a sopar assistit per l'arrambador de l'escala. «Dues llesques, només. No tinc gaire gana», em deia emmodorrit per informar-me del seu talent. Jo n'hi feia tres, només per sentir-lo remugar; em divertia prou picar-lo. Oi, quan li posava el plat a davant! Ell es feia enrere i em deia espaventós: «Animal... ets un animal!», però no en deixava ni les miques.

Pa amb oli, sobrassada, panades, botifarró o galetes d'Inca trempades en vinagre eren els seus sopars preferits. Un bon tascó de formatge acompanyava el pa amb oli. Aquesta balquena l'empipava ferm, ja que ell

era més del pa que no del companatge. Després de dinar o sopar sempre hi havia qualque coseta dolça que el tenia prou enllepolit. De tant en tant, en comptes de l'aigua fada de cisterna, li lliurava una cerveseta fresca o una copeta de vi bo. El raïm, les figues, les taronges, les peres, les pomes i qualsevol classe de fruita eren la seva obsessió i debilitat. Les figues seques... el portaven venut!

A l'hora del sopar m'asseia just enfront d'ell. El mirava enlluernat per la seva àuria de bonhomia; li donava conversa per entretenir-lo. Ell em contava, efervescent, anècdotes i entremaliadures esdevingudes durant el transcórrer de la seva recuada vida. Molts de cops, impensadament, les mateixes de cada dia, però m'era igual. Amb la bocinada a la boca, un escarit bona nit i un dubtós fins demà —perquè no sabia si hi arribaria—, i tornava a baixar, caminant a les palpentes i ronser, a la seva cambra.

Els dissabtes i diumenges no el portava a casa seva, però ell era la part principal i més estimada dels dinars familiars i de les celebracions que pertocaven. Sempre plat que vessava per la rima d'ensaïmada, pastís o

gelat. Era un home feliç i força dolç!

El meu pare sempre fou el meu heroi. Un heroi d'aquells de còmic amb cavall, antifaç, capa i espasa. Un gran quixot; catedràtic fora estudis que m'inculcà el significat dels valors més importants de la vida. El respecte, l'esforç, la humilitat, l'educació, l'honradesa, l'obediència, la justícia, la bondat i, sobretot, la consideració de la vàlua del nostre llinatge. Tots aquests eren els seus principals valors i la seva bandera.

Per a aquesta tasca, mai m'alçà una mà ni va alterar el seu to de veu de constant amabilitat. Amb una simple mirada era suficient per sabre el que volia dir-me. A més d'un bon pare, que ja és molt, fou un gran company, un conseller i un referent. Sempre amb mi i per mi. M'ho donà tot i m'aconduí pel bon camí fora reserves ni ambigüitats. Tenia un esperit de sacrifici cuirassat i indestructible. Si ara soc el que soc, fora ser ningú, i tinc el que tinc, fora tenir res, és gràcies, per Déu, al meu estimat pare.

Passaven els anys. El pare envellia ensopit dins la seva rutina. Tot era admissible, administrable i suportable. Però un mal dia

arribà la Covid-19. Tota la família passàrem, braç a braç, el pertinent confinament governamental i la corresponent exoneració. A partir de l'etzibada mundial, per la seguretat del pare i per la seguretat de tots els de casa, no el vaig portar més al Molinar. Sense necessitat, no calia arriscar-se a sortir de casa...

De tot d'una, ell se'n feia càrrec, de la situació. Passat un temps, es cansà i sorgiren els primers retrets. Estava tou d'estar tot el dia assegut a la cadira agafant sol, vent o un núvol que passava per casa. Tenia les cames cruixides de fer els mateixos i avorrits tombos pel mas. Plorós, m'acusava de tenir-lo empresonat. Els seus revessos em semblaven ganivets esmolats que se'm clavaven al cor. Jo em sentia esquena paret i dins una constant dicotomia: mantenir-lo a casa sa i estalvi o claudicar enfront de les seves lògiques, però a la vegada desgavellades pretensions. Davant la seva resistència, jo callava en senyal del respecte que la jerarquia del pare sempre ha merescut. Per ell mateix, barrat, no era capaç de posar-se la mascareta. Com podia sortir sol de casa? Com...?

Aviat trobà l'excusa perfecta per retornar al Molinar. Cada quinze dies havia d'anar, peti qui peti, a tallar-se els cabells. «Quan em portaràs a tallar-me els cabells?», em preguntava, desitjós i insistent. Ell volia anar, fort i no et moguis, a casa seva; l'excusa no tenia importància. Tenia la necessitat vital, com el respirar, de voltar i trafegar al seu antull, pel seu estimat i enyorat redol de tota la vida. Jo, carregat de sentiments de culpabilitat, sovint claudicava. Ell era feliç i se sentia lliure al Molinar. A més de tallar-se els cabells feia el que més li venia de gust fins a l'hora acordada d'anar a buscar-lo.

Malauradament, arribà el dia que la policia local, advertida per uns veïns barres a la valenta, em trucà i em preguntà fiscalitzant-me «si sabia que el meu pare era sol a la barberia, que era a la plaça i semblava desorientat». Un cop em trucaren des de la farmàcia. Em demanaren per favor que anés a buscar-lo. Ell, desorientat, no sabia on era. A partir d'aquell moment vàrem convenir de mutu acord que les aventures del Molinar s'havien acabat. Llavors, jo l'acompanyava a la barberia, m'esperava que l'arreguessin i el tornava a portar a casa. El

pare ja no tornà mai més a casa seva. Tot un drama...

Entre naps i cols el pare s'havia enfilat, tot d'una peça, fins als vuitanta-vuit anys.

A finals d'octubre, fora motiu aparent, els peus començaren a inflar-se-li. Plens de bõfegues, no podia posar-se les sabates i caminava dificultós. Allò no podia ser res de bo. De seguida vaig intuir la gravetat de la situació. Demanàrem l'assistència d'un metge del PAC. Després d'examinar-lo de dalt a baix i de demanar els seus antecedents mèdics ens va dir, a mi i a la meva dona: «Aquest home està molt malament. Convindria ingressar-lo, com més aviat millor. L'ambulància ja és de camí».

Cap a la una de la matinada ens comunicaren el diagnòstic: funcionament deficient dels ronyons i una insuficiència respiratòria greu. Quedava ingressat i monitorat a la unitat de crítics. Em deixaren entrar un breu instant, prou per tranquil·litzar-lo i dir-li que «tot anava bé». L'ensurt i l'angoixa, igual que en aquells paorosos malsons de nin, em tenien tenallat. Vaig sentir la por engronyada al meu gep...

L'endemà, ja a planta i amb les absurdes restriccions pandèmiques, el poguérem visitar. Per assabentar-lo de la nostra presència li vaig fer la pertinent i suau gratada de sempre a sobre de l'espatlla. De seguida obrí els ulls, em va somriure i em digué bon dia. Les seves primeres paraules foren per informar-me que el menjar era força dolent. Durant la setmana que es perllongà el seu ingrés el vaig visitar cada dia. A més d'informar-me del seu estat de salut aprofitava l'anada per afaitar-lo, acompanyar-lo una bona estona i, sobretot, portar-li la seva corresponent llaminadura. Què passava de gust de xuclar aquella beneïda xocolatina! No la podia rosegair perquè no portava el postís, però se'n desfeia...

Set dies després el donaren d'alta, però ja no era el mateix. El pare no es valia fora el nostre aixopluc i sempre havia de portar les cucales de l'oxigen empassades dintre les fosses nasals. El pare depenia d'aquella trencadora d'ametlles que fabricava oxigen a betzef, però, principalment, de tots els seus: fill, nora i nets. Rentar-lo, vestir-lo, portar-lo al bany, canviar-li el bolquer, passejar-lo

amb la cadira de rodes i donar-li el menjar a la boca. És inexplicable la sensació que sent un fill després de netejar-li, per primera vegada, les anques al pare; l'heroi de ma vida. El món et cau a sobre i t'esclafa...

El dissabte següent, a l'hora del dinar, es va ennuegar. Entre les tossides i la cercada de l'alè em digué que no es trobava gaire bé. Avisàrem el PAC. El metge el tornà a adreçar amb urgència a l'hospital.

Després de tres inacabables hores d'espera em cridaren per megafonia. El metge era a la porta del box. Mal assumpte, vaig pensar... Molt amable, em feu passar a una sala minimalista on hi havia una tauleta redona i tres cadires; tot de color blanc. Calmós, m'explicà les proves mèdiques realitzades al pare. Continuà parlant-me suau i dolç; jo sentia la seva veu entretallada i difusa fora entendre molt bé el que m'explicava: «He de informar-le... No podemos hacer nada más... Es imposible salvarle la vida... Lo siento...».

L'escena em semblava, talment, una bogeria de frenopàtic; dins la realitat, tot era força confús. Present, però a la vegada dispers, assistia i assentia incrèdul al moment més ingrati fins aleshores viscut. Fora

del meu cos, jo no entenia res d'aquell trànsit. «Com pot marxar el meu heroi?», em preguntava impactat. «No, això és impossible!».

Angoixat, desorientat i dubtós, vaig entrar on tenien al pare. Necessitava saber si era veritat que començava a fer camí. Monitorat i ple de tubs restava ajagut a un llit. Li vaig gratar suaument l'espatlla. Costerós i esgotat m'obrí els ulls. Necessitava agrair-li tantes de coses. Em calia parlar de tants de temes pendants. Tot eren presses. Sort que la mascareta dissimulava la transmutació de la meva cara. Vaig apaivagar el meu atropellament; temia que, amb el meu desig, intuís el seu estat terminal i s'ensorrés. Record que el pare tenia fred, molt de fred; no deixava de tremolar. Tal volta... ho sabia?

Jo el mirava però no el veia. Em feia preguntes fora resposta. La tristor i l'angoixa m'estrangulaven ferm. Aquell vespre li vaig poder donar un iogurt per sopar. Sota la insensibilitat dels sanitaris vaig haver de deixar-lo sol. Ja a fora, titubejant, vaig informar la meva dona de la desesperada situació. El trastorn m'esquinçava el cor...

El diumenge de bon matí ja érem a l'hospital. L'havien pujat a planta. El pare estava més temps inatent que conscient. D'amagatotis li vaig posar una xocolatina a la boca. Amb l'escalfor del paladar la va fondre. Estàrem tot el dia amb ell.

El dilluns la meva dona va ser prest a l'hospital per parlar amb el metge. Jo intentava, del tot abstret, fer feina; m'era impossible. Molt prest la meva dona em va trucar: «Hauries de venir tan aviat com puguis, el doctor vol parlar amb tu». Arribat allà, el metge, protocol·làriament, ens proposà, a causa del seu estat, facilitar-li una mort tranquil·la i digna. «Fotre! Existeix de veritat una mort digna o tranquil·la, oi? Explicau-me això, si us plau!».

Assentírem amb el procediment. «Quin remei?», vaig pensar. Vaig preguntar-li si podia esperar unes hores. El meu fill venia d'Alemanya i les meves filles eren de camí. Pretenia que, almenys, tots junts ens poguéssim acomiadar del pare. Passat ja el migdia el meu fill arribà. Supòs que inconscient de la situació, li va preguntar en veu alta i a l'oïda: «Padrí, que no hem de veure el futbol?». No sé d'on ni amb quines

forces, però aleshores sortí arrabassat i esforçat un «no» ronc de la gargamella del pare. L'últim...

Aleshores l'habitació era només per a nosaltres. Li posaren una bossa marró amb el producte pal·liatiu endollat a la vena. Nosaltres cinc ens abraçàrem fent una gran pinya al voltant del jaç de mort del pare. Ploràrem el que havíem de plorar. Molt! Un darrere l'altre, cada un a la seva manera, ens vàrem acomiadar amb paraules tendres i farcides d'estimació. Estic segur que el pare, immers dins la fosca del passadís, n'estava força orgullós, del braó del llinatge. El lligam de la família era d'acer, pal ès i ferm.

Jo havia de passar la nit acompanyant-lo. Vaig encomanar el sopar a la meva dona: dues panades, dues cerveses i dues canyes de xocolata. Ella em mirà adonant-se'n... Jo, moll d'ulls, li vaig dir: «Fes-ho, si us plau; tu ja m'entens».

Quan el pare i jo estiguérem sols, igual que cada vespre a l'hora de sopar, entre sentiments enconstrats i un nus a la gola li vaig dir: «Pare, que no hem de sopar? Avui teniu una panada, una canya de xocolata i una cervesa. Què us sembla?». Jo em vaig menjar

una panada i una canya, i em vaig beure una cervesa. Després li vaig dir: «Pare, ara us toca a vós!», i em vaig menjar la panada i la canya de xocolata que li pertocaven. Entre mos i mos, llàgrima i llàgrima, anava agraint-li tot allò que havia fet per mi. Tots els records de la nostra vida en comú em passaren com una exhalació pel cap. Li vaig repetir moltes vegades que me l'estimava força i que el trobaria molt a faltar. Per acabar, i en un darrer homenatge, enlairant la seva llauna de cervesa, li vaig dir: «Moltes de gràcies per tot, heroi!»

El vaig agafar molt fort de la seva mà encara tèbia. No sé d'on vaig treure les forces: mòbil col·locat vora la seva orella i li vaig posar la nostra cançó:

Ja fa temps, no ho he oblidat,
quan les ombres van marxar
i l'animal de dins sortia a jugar.

I cara a cara amb la por
vam aprendre la lliçó
i amb llàgrimes guardem
els records.

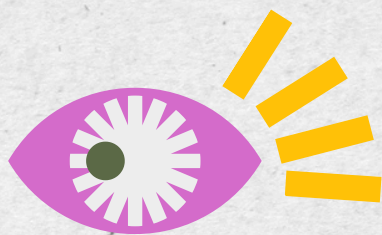
Un dia el meu pare em va dir:
la joventut se'n va
—i agafant-me fort va continuar—,
tindràs un cor bategant
segons el que has viscut.
Quan tinguis problemes, jo hi seré.
I un dia deixaràs enrere el món,
viu una vida que recordis.
I m'ho explicaves quan
sols era un infant.
Aquestes nits no moren mai.

"Les nits no moren mai" — Doctor Prats.

Tot just acabada la cançó, el pare afluixà i marxà molt lluny. Jo... enderrocat, superat, i quan ja no em quedaven més llàgrimes per vessar, mirant gelós el cos del pare absent, vaig trucar a la meva dona. Només li vaig poder dir:

—Ja...

Jordi Joan Gris

CATEGORIA JUVENIL

Entre ombres i esperances

Dahba Beyouk Hayoub

En una ciutat costanera de Sèrbia la tranquil·litat del matí es va trencar quan la petita Adrijana Dukić va desaparèixer sense deixar rastre. Els seus pares, desesperats i angoixats, van iniciar una investigació frenètica per trobar-la. Van demanar als veïns, van recórrer els carrers i van demanar ajuda a les autoritats locals.

Els dies van passar sense cap notícia de la petita Adrijana. La comunitat es va enfonsar en el dolor i la preocupació, temorosos del que pogués haver-li passat. Les teories sobre el seu parador van circular, però no hi havia cap indicació del que podia haver passat amb ella.

Una setmana després de la seva desaparició, la policia va rebre una pista: Un testimoni va informar haver vist un home rodant per la zona el dia de l'incident. Amb aquesta nova informació, les autoritats van intensificar els seus esforços per trobar a la petita Adrijana.

Després de dies d'intensives investigacions van trobar una casa abandonada als afores de la ciutat. Quan hi varen entrar van descobrir un laberint de passadissos i habitacions buides. Però quan varen entrar dins una de les habitacions, van trobar a la petita Adrijana, greument ferida i aterrada. La petita Adrijana va ser portada immediatament a l'hospital, on va passar dies recuperant-se de les seves ferides físiques i emocionals.

Mentre n'Adrijana es recuperava, els seus pares van estar a la seva vora, lluitant per entendre com havia pogut succeir aquest terrible succés.

No obstant això, encara que la seva família i amics intentessin ajudar-la a recuperar-se, n'Adrijana es troba lluitant contra terribles malsons i atacs de pànic.

La història acaba amb n'Adrijana mirant a l'horitzó demanant-se si alguna vegada tornarà a ser la mateixa nina despreocupada que era abans del segrest.

Un tresor a Itàlia

Carla Sastre Ginard

Hola! Soc n'Aina i avui us contaré l'extraordinari estiu que vaig passar l'any passat...

Tot comença així:

Aquell estiu havíem d'anar a visitar els cosins de la meva mare a Itàlia després de la mort del meu padrí.

Quan vàrem aparcar just davant la barrera aquesta es va obrir i em vaig quedar fascinada: era una casa enorme de tres pisos plena d'enfiladisses i flors amb un jardí preciós.

En sortir del cotxe vaig veure la meva tieta asseguda al jardí xerrant amb un nin de pèl negre arrissat amb ulls verdosos. No hi havia ningú així a la meva família, així que, quan la meva tieta va acabar de xerrar amb ell, vaig anar cap allà i li vaig preguntar qui era. Em va dir que era el fill d'una nova criada.

L'endemà al matí vaig veure aquest nin cercant alguna cosa a un armari. I jo, estranyada, li vaig preguntar què feia. Em va dir que es deia Mattheo i que estava cercant un mapa del tresor.

—Un mapa del tresor?

Ell es va aturar i em va preguntar si sabia el misteri d'aquella casa. I jo, que soc una nina molt curiosa, li vaig dir que me la contés.

—Aquesta casa du aquí des del segle XVIII. Va ser la casa d'una bruixa. El 1723, tot el poble, horroritzat per la seva presència, va pegar foc a la casa amb ella a dins. La bruixa es va tancar a una habitació i abans que es cremés va fer un mapa d'aquesta, el qual crec que es cremà, i amb un encanteri el va amagar... —va dir en Mattheo misteriosament.

Jo, fascinada, vaig començar a cercar aquest tresor tot l'estiu amb en Mattheo.

Un dia em vaig fixar en la paret d'un passadís de la casa i quan la vaig tocar es va encendre un llum just davant d'una porta que mai havia vist. Així que just abans d'entrar vaig cridar en Mattheo i junts vàrem entrar. Quan érem a dins vàrem notar una sensació estranya, fosca. Era una habitació blanca i

buida, però amb una trapa. En Mattheo s'hi va apropar, em va mirar i la va obrir. Em vaig apropar jo també: era una trapa amb unes escales que conduïen a un soterrani. Vàrem baixar tot d'una i vàrem trobar una habitació amb una capsa. L'obrírem i hi havia una carta que deia així:

"Estimats nens, agafeu aquesta clau i obriu la porta blava brillant. No expliqueu això a ningú, ja que el meu encanteri només el poden veure els nens".

Agatha

Vàrem córrer tot el que vàrem poder.

Quan vàrem ser fora de la trapa correguérem i correguérem, cercant la porta. En Mattheo va cridar: «aquí!».

Vaig córrer com si em perseguís un lleó.

D'un moment a l'altre estàvem junts davant la porta. Ens miràrem, vaig enviar-me saliva i vaig obrir la porta. Vaig tancar els ulls i quan els vaig obrir vaig veure una habitació amb un baül. Vàrem entrar a l'habitació i tot junts obrírem el baül. El que ens trobàrem era fascinant! Era un penjant verd superbrillant. El vaig agafar i quan li

vaig donar la volta posava:

"Aquest penjant protegeix de tots els mals. El vaig fer per a mi, però la nit de la meva mort no el vaig arribar a utilitzar".

Agatha

Quan em vaig fixar que solament n'hi havia un el vaig donar a en Matteo. Ell m'ho va agrair i junts vàrem sortir.

Una setmana després, em vaig acomiadar de tothom i sobretot d'en Matteo.

Aquell estiu sempre serà el millor.

Ara cada estiu viatjo a Itàlia per descobrir moltes coses més...

La tragèdia a Grècia

Mar Sansó

Hi havia una vegada una nina anomenada Gloria. Na Gloria era una nina que vivia en un poble molt ric de Grècia.

Quan ja era gran el príncep del poble cercava una princesa, així que totes les dones del poble es varen presentar com a candidates. I al final varen elegir na Gloria. Després, la reina va dir que el casament seria en una setmana.

Quan ja faltaven dos dies, mentre estaven preparant el casament a la plaça, na Gloria se'n va donar compte que no hi havia persones al carrer.

—Ei, què passa? Per què no hi ha gent al carrer? —va dir na Gloria.

—No ho sé. Deuen ser a les seves cases descansant —va respondre el príncep.

Varen acabar de decorar a les vuit del vespre i se'n varen anar a dormir.

El dia del casament, na Gloria estava triant el vestit fins que va haver trobat el vestit perfecte.

Quan ja estaven a punt de casar-se va venir la reina i va empènyer na Gloria a un pou que hi havia devora del casament. Na Gloria va caure a un munt de plantes després de passar per moltes teranyines. Va mirar cap amunt i va escoltar un crit. Era el príncep. Deia que la seva mare (la reina) també l'havia empès al pou.

—I ara què feim? —va demanar na Gloria.

—A jo ja m'han empès dues vegades. Però és difícil sortir-ne —li va contestar el príncep.

Així que na Gloria va dir que sí, perquè ho donaria tot per sortir d'allà. El príncep la va dur a una trapa davall les plantes. La va obrir i davall hi havia un vaixell pirata.

—Hem de pujar al vaixell per sortir —deia el príncep.

—Com has fet això? —va preguntar na Gloria.

—Ho vaig fer l'altra vegada que la meva mare em va tirar al pou —li respongué el príncep.

Tots dos varen pujar al vaixell i havia un llac molt gros. Havien de creuar tot el llac en dos dies perquè sinó la reina prendria foc al vaixell. Així que varen començar a navegar.

Es varen fer les sis del capvespre i no tenien menjar.

—Què feim? —va preguntar na Gloria.

—Podem pescar. Aquí tenc una canya de pescar —va respondre el príncep.

Varen pescar i varen menjar.

Després de menjar varen cercar un lloc per dormir i varen trobar una manta i un sofà.

Al dia següent se'n varen donar compte que faltaven dues hores per arribar a la vorera, fins que se'n varen donar compte que s'estaven enfonsant. Es varen tirar al llac però na Gloria no sabia nedar. Es va ofegar i el príncep no se'n va donar compte. Va arribar a la vorera el llac i va veure que na Gloria no hi era i que era massa tard.

Ara això és una llegenda que se diu "La llegenda del llac Kournas". Va passar fa 80 anys i el príncep encara existeix.

—Oh, estimada... T'estim molt —va dir el príncep abans de morir.

Conte contat, conte acabat.

L'assassí misteriós

Lucía Martín

Hi havia una vegada una nina que nomia Núria.

Una vegada la padrina de na Núria li va regalar un moix anomenat Mac.

Després d'uns dies la padrina es va morir. Na Núria estava molt trista, el moix ho va notar i no es desferrava d'ella.

Quan van passar uns 2 anys a la ciutat de Meepcity, on vivia na Núria, va començar a haver-hi molts d'assassinats. Na Núria estava molt nerviosa, però a ella no li passava res.

—Què estrany que l'assassí no m'hagi fet res, no? —va dir ella al moix.

Els assassinats només es feien per la nit, cosa que era normal.

Al dia següent al dematí varen anunciar a la televisió que hi hauria un detectiu; que era el millor de tota la ciutat de Meepcity.

—Ara segur que descobrirem l'assassí!! —va dir.

També varen anunciar que necessitaria un ajudant. I na Núria va proposar ser ella la voluntària. La van escollir. Justament a ella,

que de major volia ser detectiu; era la seva oportunitat.

Uns dies després na Núria i el detectiu varen començar amb el cas. Al principi no trobaven res, però unes hores després van trobar unes potades, sang, trossos de camiseta, etc.

Una de les persones més afectades nomia Yago. Tenia ferides per tot el cos i infeccions, de tot.

Ningú sabia què o qui era, i quan ella va arribar a casa tard... Ell no hi era!! El va cercar pertot però no el va trobar.

Quan se'n va anar a dormir en Mac va aparèixer al seu llit. Es va estranyar, però un moix és un moix.

L'altre dia va passar el mateix. I l'altre. Fins que na Núria es va cansar el dia que no hi va anar amb el detectiu.

A la nit va veure que el moix se n'anava. El va seguir sigil·losament i va veure que en Mac es convertia en un mostre aterrador i va veure com matava tothom fins que... també va matar al detectiu.

Na Núria va començar a plorar, va anar corrents a l'església, va agafar aigua beneïda, n'hi va tirar a en Mac i tot va tornar a la nor-

malitat. Després va dur el detectiu a l'hospital. Li varen dir que no estava mort, sinó en coma.

Un any després la varen cridar de l'hospital. Era per dir-li que el detectiu s'havia despertat. I ella hi va anar corrent.

Quan el detectiu ja va estar bé, va convidar na Núria a una cita.

A partir d'aquell moment varen començar a ser novios. 5 anys després es varen casar.

I així acaba aquesta història.

Conte contat, conte acabat

FI!

L'ós, el ratolí i la mel

Marina Brunet Mesa

Hi havia una vegada un ós que passejava amb un pot de mel dolça per un bosc de fantasia, ple de flors molt alegres i ple de llepolies.

Un dia, quan passejava pel bosc, va trepitjar un ratolí. El ratolí es va enfadar amb ell però l'ós el va consolar amb la mel. Els dos estaven contents fins que una abella li va picar perquè tornés la mel. El ratolí li va dir que no li donaria però l'abella va pegar una coça al ratolí, va caure a terra i l'abella se'n va dur volant el pot de la mel. I els dos es varen posar tristos.

Finalment varen seguir caminant i varen trobar un munt de llepolies a terra. I així es varen posar molt contents.

Un collar un tant peculiar

Laia Pérez Pons

Una vegada, fa molt de temps, l'any 2 aC per a ser exactes, va néixer una nina molt guapa a l'aldea del riu que estava molt endins del bosc. La nina tenia uns ulls blaus en els quals tothom es perdia i uns cabells pèl-rojos tan guapos com els del seu pare. Aquella nina nomia Mika.

Na Mika era una nina a qui li encantava explorar el bosc. Havia heretat un collar de part de la seva padrina. Ella era com ella, també li encantava explorar.

Na Mika sempre va ser diferent dels altres o, millor dit, de les nines. Elles tenien el pèl curt i marró mentre que ella els tenia llargs i pèl-rojos, però a ningú li emportava això. Sempre va tenir un munt d'amics, però qui sempre estava al seu costat era en Xim, el seu millor amic, de tota la vida. Ell l'acompanyava en totes les aventures.

Un dia en una de les seves aventures en Xim i na Mika es varen perdre. De sobte la pedra preciosa va començar a brillar d'un co-

lor blau i dins la pedra es va formar una espiral. De dins del collar en va sortir una ànima. Era la seva padrina! Tenia uns cabells guapíssims de color marró i uns ulls blaus com la mar. Tant na Mika com en Xim estaven sorpresos.

Finalment, gràcies al collar de la seva padrina, varen tornar sans i estalvis. I així varen poder continuar les seves aventures amb l'ajuda de la seva padrina.

El nin prodigi

Jonathan Cañas Guerrero

Hi havia una vegada un nin alt, primet, amb els cabells rossos i una camiseta i pantalons brillants per davant i per darrere. El nin volia ser pilot de fórmula 1 i el seu ídol era "El Nano".

El nin va començar en el món dels cotxes comprant-se un Ford Mustang vermell.

Un dia va anar a una carrera pel poble de Cala Rajada i, si guanyava, guanyaria un Porsche 911 GT3.

Aquell dia, a la carrera, a falta de dos minuts el nin va avançar cinc cotxes, quedant en primera posició i guanyant així el Porsche 911 GT3. El nin estava molt content per haver guanyat el cotxe i la carrera.

Molt de temps després el nin va anar estalviant doblers per comprar-se un Nissan GTR R-34 Skyline. El nin va anar a molts d'esdeveniments de cotxes i també va anar a veure "El Nano", el seu ídol.

Va seguir entrenant per ser pilot de fórmula 1, fins que un dia va rebre una cridada d'Aston Martin. El nin estava molt content perquè havia complert la seva meta i també havia pilotat "El Nano".

Finalment, el nin va triomfar a la fórmula 1, guanyant 105 podis i 33 trofeus.

El nin dels 110 Km

Sami Kinana Rami

Hi havia una vegada un nin alt i amb els cabells molt curts. Aquell nin vivia en un petit poble de l'Antàrtida en el qual feia molt de fred.

Un dia aquell nin va haver d'anar a un altre poble que estava a 110 Km del seu poble. Quan va partir els seus pares li varen indicar el camí. Després de caminar durant una bona estona es va trobar amb una tempesta de neu. Quan es va adonar que venia la tempesta va obrir la seva tenda de campanya i s'hi va ficar dedins fins que es va aturar la tempesta.

Al cap de 20 minuts va trobar-se amb un pont que estava romput. El nin va esperar fins que va veure una figura humana a la neu, però quant més s'atracava més gran era, fins que el nin es va adonar que era un gegant de neu, que va atracar amb un arbre.

Aleshores el nin va posar-se a córrer però quan va trobar-se al llindar del tros de pont romput no va tenir cap altra possibilitat

i va intentar botar, però quan estava a punt d'arribar va caure a l'aigua freda, però fredíssima. El nin va continuar nedant fins a l'altre costat. Quan va arribar el gegant va fer un crit que el va deixar sord. El nin, tot assustat, va continuar el seu camí. Després va trobar-se amb un senyor petit i amb ulleres rodones i blanques a causa de la neu. L'home estava cansat i li va preguntar:

—Qui ets tu?

I el nin li va fer la mateixa pregunta.

L'home li va dir que que treballava a National Geographic i que s'havia perdut a la recerca d'un tresor de l'antic poble de Tartària, i el nin es va sorprendre.

Va arribar la nit i es varen dormir.

L'endemà l'home li va demanar si havien de continuar. De sobte varen caure bolles i les varen esquivar totes.

Ja quasi arribaven quan es varen trobar un cavall. Aleshores hi varen pujar damunt i varen arribar en 10 minuts. Quan varen haver arribat el nin es va despertar i resulta que era un nin de Cala Rajada a qui la seva mare despertava per anar a escola.

A per l'or

Marc Piris Morey

Un dia fa molts d'anys una tribu anomenada Plantacanchinaburra va anar a trobar una ciutat d'or.

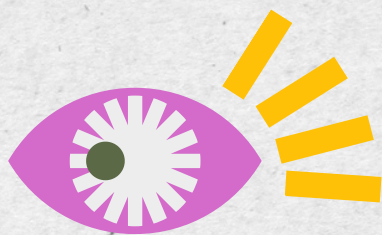
Quan varen arribar a la ciutat estaven molt contents, havien aconseguit allò que els seus avantpassats sempre havien volgut. Varen venir dos capitans d'una tribu: un es deia Alex i l'altre Diego. Eren dos monstres grans, peluts i amb un ull de cada color.

A la tribu Plantacanchinaburra els varen donar un "headshot" (una bala d'una arma que quan et pega al cap et mata) a cada un d'ells i els varen "derribar".

Després d'una setmana els de la tribu de n'Alex i en Diego es varen enfadar moltíssim; volien anar a per la tribu Plantacanchinaburra. Ells eren un milió de monstres, com ells, amb un milió de pistoletes. Eren més intel·ligents perquè ells els varen atacar per darrere i els varen "matxacar". Aleshores tota la tribu Plantacanchinaburra varen sortir corrents,

però... tot i que no ho havien esbucat tot varen dir «Tornarem!». Així doncs, al dia següent varen complir la seva promesa.

Finalment la tribu Plantacanchinaburra va lluitar per la seva ciutat i la van aconseguir. Estaven molt contents i van ser feliços la resta de la seva vida, sense cap molèstia.

Ho organitza

Hi col·laboren

